

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 20 april 2017
16/3239/B

Zie ook arrest Hof van Beroep Antwerpen van 7 maart 2018 (AR 2017/FE/13)

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Schending openbare orde - Artikel 8 EVRM – Artikel 12 EVRM

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Violation de l'ordre public – Article 8 CEDH – Article 12 CEDH

Gezien voorgaand verzoekschrift op 6 oktober 2016 aangeboden door meester Vrijens Bertrand, advocaat, kantoorhoudende te 9000 Gent, Kortrijksesteenweg 641, voor en namens:

1. **K.A.,**
geboren te [...] (Kenia) op [...] en wonende te Mombasa (Kenia), [...], van Keniaanse nationaliteit,
woonstkeuze doende bij mevrouw F.A., wonende te 2640 Mortsel, [...]
2. **F.A.,**
geboren te [...] op [...] en wonende te 2640 Mortsel, [...], van Belgische nationaliteit.

1. **Procedure**

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het inleidend verzoekschrift namens K.A. en F.A., neergelegd ter griffie op 6 oktober 2016
- de stukken neergelegd namens verzoekende partijen,
- het schriftelijke advies dd. 14 oktober 2016 en stukken neergelegd door het openbaar ministerie.

Op 16 maart 2017 is F.A. persoonlijk in raadkamer verschenen, bijgestaan door haar raadsman meester L. Schutyser loco meester Vrijens Bertrand te 9000 Gent, Kortrijksesteenweg 641 die tevens voor de heer K.A. optreedt. De heer S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings heeft zijn negatief schriftelijk advies mondeling bevestigd. De rechtbank heeft de repliek van verzoeker gehoord en heeft de zaak in beraad genomen.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Kenia) op 2 maart 2013.

Dienst Vreemdelingen zaken heeft op 22 juni 2016 geweigerd om het huwelijkte erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 23 en 27 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1 *Met betrekking tot de ontvankelijkheid*

De vordering is regelmatig ingesteld en ontvankelijk.

3.2 *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd.

De vereiste stukken werden door verzoekende partijen neergelegd.

3.3 *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening

gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S. 1 juli 1999*) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

Verzoekende partijen houden voor dat de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoet aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

De rechtbank stelt vast dat de weigeringsbeslissing wel degelijk uitgebreid gemotiveerd is. Het is op zicht van deze beslissing zeer duidelijk om welke redenen men weigerde het huwelijk te erkennen. Er is dan ook geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De vraag is derhalve of voldoende is aangetoond dat de intentie van minstens één van de verzoekers kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- K.A. zou via zijn huwelijk verblijfsrecht krijgen in België. Hij heeft al verschillende pogingen ondernomen om naar Europa te komen. In 2004 verbleef hij in Nederland en werd hij gerepatriëerd, in 2005 reisde hij naar Zwitserland met het oog op een huwelijk, in 2008 huwde hij mét een Britse vrouw, waarna hij in 2011 na de echtscheiding opnieuw werd gerepatriëerd.
- De chronologie van de contacten tussen verzoekers is opmerkelijk. Zij hebben elkaar in 2006 ontmoet, waarna er een vriendschap ontstond en verzoekers contact hielden. Na de breuk met zijn Engelse echtgenote zijn de contacten blijkbaar intenser geworden en is er bij het bezoek van verzoekster aan Kenia in september 2012 een amoureuze relatie ontstaan. Het is opmerkelijk dat verzoekers pas een koppel werden nadat verzoeker vanuit Groot-Brittannië terug naar Kenia gerepatriëerd werd. Hierbij valt het op dat verzoekers, ondanks het feit dat ze, ook volgens de familie van verzoekster, na hun ontmoeting goede vrienden waren, elkaar nooit hebben ontmoet toen verzoeker in Groot-Brittannië woonde.
- Verzoekers hebben als koppel weinig tijd met elkaar doorgebracht voor ze trouwden. Er was de reis in september 2012, waarna verzoeker verzoekster in december 2012 ten huwelijk vroeg. Bij het volgend bezoek van verzoekster aan Kenia zijn ze dan getrouwd.
- Het initiatief voor het huwelijk lag bij verzoeker, die ook aangaf dat hij zonder huwelijk geen visum kon bekomen.
- Verzoeker ging al eerder een schijnhuwelijk aan. Hij heeft zelf verklaard dat zijn huwelijk met de Britse dame gearrangeerd was omdat zij hem wilde helpen om naar Europa te komen. Ook het voorgenomen huwelijk met de Zwitserse vrouw zal wellicht ondoordacht en zonder dat partijen elkaar goed kenden zijn aangegaan, aangezien dit in laatste instantie niet is doorgegaan. Verzoekster geeft aan dat verzoeker van zijn land houdt en enkel voor haar naar België zou komen. Dit staat in schril contrast met de voorgeschiedenis, waarbij werd toegegeven dat het huwelijk met de Britse dame enkel was ingegeven vanuit de motivatie om naar Europa te komen.
- Verzoeker legde een valse verklaring af dat hij nooit gehuwd geweest is. Indien hij niets te verbergen zou hebben, zou hij hierover ongetwijfeld eerlijk geweest zijn.
- Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat hij veel interesse heeft in verzoekster en haar leefwereld. Het is al te gemakkelijk om hetgeen als arrogant omschreven wordt af te doen als ingegeven door stress. Bovendien is het tekenend dat verzoekster ter zitting zei dat verzoeker veel meer gezegd zou hebben dat men niet zou hebben geacteerd in het verhoor. Dit past ongetwijfeld in zijn opzet om verzoekster te doen geloven in zijn oprechtheid.
- Er zijn ongerijmdheden in de verklaringen van verzoeker. Hij beweert op een bepaald moment dat hij al 5 jaar een relatie had met verzoekster voor ze trouwden. Bovendien weigerde hij zich coöperatief op te stellen tijdens het interview op de ambassade. Hij kon of wilde geen informatie geven, indien zijn intenties oprecht waren, had hij geen enkele reden om niet zijn volle medewerking te geven aan het onderzoek.
- Het is onduidelijk wat de inkomsten van verzoeker in Kenia zijn. Verzoekster bezorgt hem elke maand ongeveer 250,00 euro voor de huur van zijn appartement en de kosten van de nutsvoorzieningen. Bovendien heeft zij een auto voor hem gekocht, die hij als taxi zou gebruiken. Het is niet duidelijk of en welke inkomsten hij hiermee genereert. Ook het huwelijksfeest werd volledig door verzoekster betaald. Het is dan ook zeer begrijpelijk dat verzoeker er alles aan doet om verzoekster en haar familie te doen geloven dat zijn liefde oprecht is.

Het geheel van deze gegevens, vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat minstens één van verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De door verzoekers aangehaalde elementen weerleggen deze vermoedens geenszins.

De verklaringen van de familie en vrienden van verzoekster tonen aan in welke mate verzoekster oprecht is en welke moeite zij zich al getroost heeft voor haar echtgenoot. Aan de oprechtheid van verzoekster wordt echter niet getwijfeld. Het is verzoeker die deze gevoelens van verzoekster misbruikt om enerzijds op haar kosten te leven en om anderzijds naar Europa te kunnen komen.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van Mortsel hebben terecht geweigerd het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te erkennen.

Aangezien de bedoeling van het onderhavig huwelijk minstens in hoofde van één van partijen kennelijk niet gericht is op de doeleinden van een authentiek huwelijk, kan er geen sprake zijn van een schending van de huwelijksvrijheid in de zin van artikel 12 EVRM of van de eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het verzoek wordt afgewezen.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Dit vonnis werd uitgesproken op twintig april tweeduizend zeventien in openbare zitting van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter

C. Cox, griffier

S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings